

Truyện ngắn: Tà kiến dẫn đường

ISSN: 2734-9195 16:05 16/06/2023

“Câu chuyện diễn ra trong một ngôi nhà u ám như một bức màn ẩn chứa sự vô minh trong mỗi con người, sự kết nối giữ hai miền âm dương, sự sống và cái chết cách nhau trong tích tắc...”.

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**

- Đây, chìa khoá phòng của cô đây! Ở đây nhớ về trước 10 giờ nhé.

Người đàn bà với dáng người gầy gầy đưa cho tôi chiếc chìa khoá rồi căn dặn bằng một cái giọng trầm trầm. Khi người đàn bà bước đi khỏi dãy hành lang u tối, tôi kéo vali bước lại phía cánh cửa phòng 203, tra chiếc chìa khoá vào ổ, cánh cửa mở ra nghe ken két, chắc đã lâu không có người ở nên không ai sửa sang, quét dọn lại căn phòng, bóng tối đậm đặc trùm vào mắt khiến tôi chẳng thấy gì ở phía bên trong, chỉ nghe một mùi âm ẩm, cũ kỹ.

Tôi kéo chiếc vali vào căn phòng, sắp xếp cho ngay ngắn, bé Na đi theo tôi, ánh mắt con bé có vẻ sờ sờ khi nhìn thấy căn phòng tối đen như mực, một màu đen ngòm phủ trùm từ lúc đặt chân lên những bậc thang đầu tiên trong dãy lầu nhà trọ.

Chiếc đèn bật lên, giữa làn ánh sáng mù mù, tôi loay hoay tìm cây chổi lông gà để quét mớ bụi bặm bám đầy trên bề mặt bàn ghế, cửa sổ, mớ bụi dày đặc bay tung tóe làm tôi như muốn ngộp thở.

Cánh cửa sổ được mở ra phía ban công, tôi nhìn xuống bên dưới, một hố sâu hun hút như cái giếng trời, căn phòng trọ có vẻ u tối và không nhiều không gian mở, cánh cửa sổ là nơi duy nhất để không khí đối lưu nên có phần ngọt ngào, nhưng được cái, phòng này người chủ đã trang bị sẵn bàn ghế, tủ giường cho người thuê trọ nên tôi cũng đỡ phải mang vác những thứ nặng nề linh tinh, chỉ cần một số đồ dùng cá nhân, nồi niêu xoong chảo là xong.

Tôi bước vào căn phòng bên trong, sắp xếp lại mớ đồ đạc, sau đó vào bếp để bắt đầu nấu vài món ăn cho bữa tối.

Căn bếp với cái bếp ga hoen gỉ, những vết ố màu lấm lem trên những tấm gạch men lâu ngày không ai cọ rửa, tôi lại phải đi tìm một tấm giẻ lau để lau dọn bớt lớp tạp bẩn bên ngoài, ít ra thì trông cũng phải sạch sẽ mới có thể bắt đầu một bữa ăn cho ngon miệng.

Khi loay hoay lau dọn gian bếp, tôi ngoáy nhìn lên thì thấy bé Na đang ngồi tô vẽ mấy bức tượng màu, tội nghiệp con bé, đã lững thững theo tôi mấy ngày qua để đi tìm một nơi ở trọ vì phòng trọ cũ đã bị một người chủ bán đi, giữa sự gấp rút, tôi phải vội vã tìm một nơi ở mới, cũng may là tìm được nơi này.

Tap Chi Nghien Cuu Phat Hoc Ta Kien Dan Duong 1

Sáng nay bé Na được trường cho nghỉ học mà tôi thì vẫn đi làm, tôi cũng không thể đưa bé đến công ty vì nội quy không cho phép, giữa lúc không có ai trông giữ, tôi phải nhờ đến bà chủ nhà, may thay, bà chủ cũng vui vẻ nhận lời để giúp tôi trông hộ bé Na, xem ra bà cũng khá tốt bụng và nhiệt tình.

- Con ở đây ngoan, nghe lời bà nhé!

- Dạ!

- Con cảm ơn bác, phiền bác trông hộ con bé giúp con hôm nay nhé ạ!

- Được rồi, cô cứ đi làm đi, để con bé ở đây, tôi trông giúp cho.

Hôm nay, bé Na xuống nhà chơi với bà chủ, bà cũng hơn 50 tuổi, nhà cũng không đông người, chỉ có một đứa con trai ở cùng mà ít ai gặp mặt vì nó cứ trong nhà, nghe bà bảo sức khỏe nó kém nên ít khi ra ngoài, ít tiếp xúc với ai, cuộc sống của hai mẹ con bà cũng lặng lẽ, trầm mặc như chính ngôi nhà mà bà đang ở.

- Bà ơi! Cháu lên lấy con búp bê.

- Ừ, cháu đi lên cẩn thận nhé!

Bé Na đang ngồi chơi cùng bà chủ thì con bé lại muốn chơi búp bê như một trò quen thuộc nên nó lên phòng để đem con búp bê đi xuống. Sau khi xin bà chủ thì con bé chạy vội lên lầu, một lát sau, nó lững thững đi xuống, tay ôm con búp bê mà gương mặt trông có vẻ gì đó là lạ, bà chủ thấy nó vừa đi vừa ngoáy nhìn lại, nên cũng ngạc nhiên.

- Con nhìn gì đấy?

Con bé lắc đầu không nói gì, rồi cả buổi, nó cứ ngồi im lặng bên cạnh con búp bê, mân mê làm tóc, rồi lại mang tất, thay chiếc áo đầm như một trò lặp đi lặp lại, nó thay ra rồi lại mặc vào, gương mặt nó không biểu hiện cảm xúc, nó cứ nhìn vào con búp bê mà chẳng nói câu nào với bà chủ trọ.

- Con đói bụng không? Bà lấy cơm cho con ăn nhé!

Con bé không trả lời, chỉ gật gật đầu, có lẽ con bé cũng đang đói bụng. Vài phút sau, bà chủ trọ mang cho con bé một chén cơm rồi đưa cho nó ăn, con bé nhận bát cơm rồi khẽ cảm ơn người chủ. Nó chậm rãi múc một muỗng cơm cho vào miệng, nhưng mới nhai vài cái thì nó lại nôn ọe nhả trở ra.

- Con sao thế? – Người chủ trọ ngạc nhiên

Con bé chẳng trả lời, nó cứ lắc lắc đầu rồi đặt chén cơm xuống đất, nó lại quay sang ôm con búp bê, mân mê mái tóc.

- Sao con không ăn cơm?

- Dạ, con không ăn được.

- Sao con không ăn được?

- Dạ, con không biết.

Con bé lại im lặng, người chủ đem chén cơm vào trong nhà rồi quay trở ra căn dặn.

- Con ngồi đây chơi, đừng chạy đi đâu nhé!

Con bé lại gật gật đầu, tay vẫn mân mê bím tóc con búp bê rồi nó ôm con búp bê vào lòng, đong đưa như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Suốt một ngày, con bé ngồi một góc với con búp bê, chẳng nói chuyện cũng chẳng đi đâu, đến khi tối tan sở về đến căn phòng trọ, thấy tôi, nó đứng lên theo tôi lững thững về phòng

- Cháu cảm ơn bác đã vất vả giữ con bé giúp cháu!

- Không có gì đâu, con bé cũng ngoan, chẳng phá phách gì, cứ ngồi chơi với búp bê thôi, mà tôi mang cơm cho nó ăn, nó không ăn nên cô về cho nó ăn cơm, kéo đói!

- Dạ vâng! Cháu cảm ơn bác!

Sau khi cảm ơn bà chủ nhà tốt bụng, hai mẹ con tôi dắt nhau về phòng, tiếng rin rít từ cái ổ khóa bật ra, căn phòng tối om chẳng nhìn thấy gì từ phía bên trong, con bé bất chợt túm lấy vạt áo của tôi rồi núp ngoài phía sau lưng

- Con sao thế? Sợ bóng tối à?

Tôi vừa nói, vừa đưa tay bật ngọn đèn, tôi bình thản bước vào bên trong căn phòng rồi đặt cái giỏ xách vào một góc.

- Con đói bụng không? Mẹ nấu cháo cho con ăn nhé!

Con bé khẽ gật đầu, lúc này tôi nhanh chóng đi vào nhà tắm rửa mặt rồi vội ra sau bếp để nấu cháo cho con vì cả ngày nay, nó chẳng ăn gì. Trong khi nấu cháo, tôi ngoáy nhìn lên phòng khách xem con bé đang làm gì, không biết nó có tô màu những bức tranh giấy, một trò mà nó rất thích thú hay không! Nhưng tôi hơi ngạc nhiên khi thấy nó cứ ngồi yên lặng trên giường, mặt nhìn chằm chằm về phía góc tủ quần áo. Bát cháo thịt nóng hổi thơm lừng, tôi mang lên cho con bé, nó vẫn chưa ăn, mắt vẫn nhìn vào hướng đó đến khi tôi lên tiếng

- Con lại đây ăn cháo, con nhìn gì vậy?

Con bé không trả lời, nó chỉ im lặng bước lại chiếc bàn nhỏ rồi ngồi vào ghế, nó ăn bát cháo một cách ngoan ngoãn. Sau khi dọn dẹp và tắm rửa, tôi lên giường nằm nghỉ ngơi và bắt đầu kể chuyện cho bé Na như một thói quen từ khi con bé chỉ vừa 4 tuổi.

Tôi vừa kể chuyện vừa xoa lưng cho con thì bất ngờ, con bé lại úp mặt vào cánh tay tôi, thỉnh thoảng nó lại đưa một con mắt nhìn len lén về phía góc tủ, rồi tự dưng nó thẳng thốt lấy hai tay che kín mặt

- Con làm sao thế?

Lúc này, con bé ậm ừ trả lời, giọng nó có chút gì đó khiến tôi khó hiểu

- Có người nhìn con

Tôi khẽ chau mày, hỏi lại:

- Ai nhìn con? Nhà mình chỉ có hai mẹ con mình thôi mà con.

- Con thấy có người đứng nhìn con

Tôi lồm cồm ngồi dậy, hỏi lại con bé lần nữa

- Con thấy ở đâu?

- Ở đó!

Con bé chỉ tay về phía góc tủ quần áo, tôi đưa mắt nhìn về phía ngón tay nhỏ nhắn của con bé trong một tâm trạng có chút hoang mang

- Con thấy gì ở đó?

- Có người đứng ở đó.

Lòng tôi bắt đầu lo lắng nhưng cũng không hẳn là sợ hãi, vì tôi chưa thấy gì nên nghĩ có lẽ con bé quờ quạng nhìn gà hóa cuốc, tôi nằm xuống, ôm bé Na vào lòng dỗ dành.

- Con ngủ đi, không có gì đâu!

Tôi lấy chiếc chăn trùm kín đầu con bé rồi cố kéo giấc ngủ về mình, không để cho đầu mình thấp thoáng điều gì sợ hãi.

Đã khá lâu, tôi tất bật với cơm áo gạo tiền nên chẳng còn thời gian chở con bé đi sắm đồ, hôm nay tranh thủ ngày được nghỉ, tôi sẽ chở bé Na đi một vài bộ quần áo mới sau một thời gian hai mẹ con tôi chỉ toàn mặc lại những bộ đồ đã cũ.

- Con thay đồ đi, rồi mẹ dẫn con đi mua quần áo mới nhé!

Tôi nhắc con bé khi thấy nó vẫn còn ngồi mân mê con búp bê, nó im lặng lầm lũi đi về phía tủ đồ để tìm một bộ đồ cho phù hợp, sau khi tắm rửa xong, tôi bước lên nhà thì thấy bé Na đã thay xong quần áo, nó ngồi một góc và mân mê con búp bê, gương mặt vẫn thoáng vẻ buồn buồn là lạ.

- Con xong chưa? Mình đi nhé!

Tôi khóa cánh cửa phòng rồi dẫn bé Na bước xuống những bậc tam cấp, lúc này ngoài trời đã hơn 6 giờ tối, đường xuống cầu thang âm u không ánh sáng, do nơi này không có ai ở, chỉ có tôi và gia đình bà chủ nên cũng không ai nhắc nhở bà lấp bóng đèn, con đường đi xuống phải cẩn thận lần mò từng bậc thang vì nếu đi không khéo sẽ bị trượt chân té ngã. Đang bước xuống dãy lầu xoắn ốc thì có một bóng người ngược chiều đi về phía bên trên, xuyên qua bóng tối lơ mờ, tôi nhận ra một cô gái với mái tóc dài, trông có vẻ là người mới đến.

- Chị ơi!

Tôi dừng lại khi nghe người phụ nữ cất tiếng gọi khẽ

- Dạ vâng!

- Chị cho em hỏi chỗ mở đèn cầu thang ở đâu vậy ạ?

Tôi im lặng vài giây rồi đáp lời cô gái

- Cầu thang ở đây không có đèn, chắc lâu rồi không có người ở tầng trên này nên bà chủ không lắp bóng đèn em ạ.

- Dạ vâng! – Cô gái nhẹ giọng đáp lời rồi cô lại hỏi

- Chị thuê ở đây lâu chưa vậy ạ?

- Mới hai tuần thôi, em là người mới đến à?

- Dạ vâng!

- Em ở phòng nào?

- Dạ em ở phòng 204

- À, vậy là phòng đối diện chị đấy!

- Thế à chị? Vậy thì hay quá! Em mới đến nên mong được làm quen với chị!

- Ừ, chị cũng vậy, mấy hôm ở đây có một mình nên cũng hơi buồn. Giờ có thêm người sẽ vui hơn.

- Dạ! Chị đi công chuyện nhé! kéo lại muện, em xin phép lên phòng nhé ạ! khi khác có dịp hai chị em mình trò chuyện tiếp nhé chị!

- Ừ! Chào em nhé!

Dứt lời sau cuộc trò chuyện chóng vánh, tôi nắm tay bé Na bước xuống những bậc tam cấp tối om om, cô gái trẻ thì vẫn tiếp tục bước lên dãy lầu về phòng trọ.

Vậy là hôm nay, dãy lầu này có thêm một người đến ở, có thêm người trọ thì sẽ bớt đi phần ảm đạm, dãy lầu này có đến tận 4 phòng mà chỉ có mỗi phòng tôi ở, kể ra cũng phí! Giá như bà chủ cho thuê thêm người, chắc sẽ chịu khó sửa sang đèn đóm lại hơn. Người đến thuê là nữ, vậy là khi rảnh rỗi, tôi lại có người cùng trò chuyện đỡ buồn.

Cô gái cạnh phòng tôi là một họa sĩ, cô ấy nhỏ hơn tôi vài tuổi, trông còn rất trẻ, cô gái có đôi mắt màu nâu, trong căn phòng trọ mà một vài lần tôi ghé sang chơi, thấy cô bày biện đủ thứ đồ dùng của dân thợ vẽ, cô gái có tính cách của

người nghệ sĩ, vui vẻ, hòa đồng. Cô thường vẽ những bức tranh trừu tượng mà người xem nếu chưa đủ am hiểu mỹ thuật sẽ không biết cô đang vẽ những gì, có lần tôi hỏi sao cô lại chọn vẽ tranh trừu tượng? Cô bảo vì đó là niềm đam mê của những người thích khám phá chiều sâu của một linh hồn, đó là những gì mà mắt thường không thể nhìn thấy được, nó chỉ được nhìn từ góc độ nội tâm, khi con người tập trung toàn bộ giác quan và cảm thụ nó trong một thế giới siêu hình. Thật ra tôi nghe xong cũng không hiểu gì nhiều vì tôi chỉ là một nhân viên kế toán với những con số khô khan, tôi cũng cố nhìn vào những bức tranh của cô như cách cô diễn đạt nhưng mỹ thuật pha trộn tâm lý không phải trường phái của dân văn phòng như tôi nên sau vài lần tìm hiểu, tôi cũng đành chịu thua.

Hôm nay, cô gái có một buổi triển lãm tranh nghệ thuật nên đi từ sáng sớm, tôi lại gửi bé Na cho bà chủ trọ vì hôm nay con bé bị sốt không đi học được mà tôi thì đang có một số công việc cuối năm rất gấp ở công ty. Thế là tôi lại nhờ bà chủ nhà trông dùm con bé, con bé hôm nay chỉ ở trong phòng một mình, cửa phòng không khóa để cho bà có thể ra vào canh chừng, phòng khi bất ổn.

5 giờ chiều, tan sở, tôi lao nhanh về nhà trọ để xem con bé đã đỡ chút nào chưa, tôi nghĩ chắc nó không sao vì nếu có gì thì bà chủ đã gọi cho tôi biết.

Vẫn là một con đường băng qua dãy cầu thang tối, tôi lần mò về đến cửa phòng, khi mở cửa bước vào phòng, căn phòng tối om, tôi ngạc nhiên sao con bé lại để phòng tối tăm như vậy, nó có ở trong đây không hay là ở chỗ nào? tôi với tay bật đèn rồi cất tiếng gọi

- Na ơi!

Không thấy con bé ở đâu, tôi ngạc nhiên pha lẫn một chút bất an lo lắng, tôi gọi lại lần nữa và chạy đi tìm con bé trong căn phòng tắm, phòng tắm trống rỗng, tôi quay ra mở tung cánh cửa tủ quần áo cũng không có nó, trong sự hoảng loạn tìm kiếm, tôi vừa gọi tên bé Na không ngớt

- Na ơi, con ở đâu vậy? Na ơi Na!

Đáp lại tiếng gọi của tôi chỉ là một sự im lặng đến đáng sợ, tôi lại lật tung những góc ngách trong căn phòng, chẳng thấy tăm hơi con bé, tôi quay lưng chạy về phía cửa để đi tìm bà chủ, lúc này, tôi dừng lại khi nghe tiếng lục đục ở ngoài phía ban công, tôi vội lao ra chỗ phát ra tiếng động, vạch mớ lá cây ra, tôi thở phào một tiếng

- Con làm gì mà chui vô đó vậy?

Tôi cất tiếng hỏi khi thấy con bé đang ngồi thu mình trong góc một chậu cây, xung quanh phủ những tàng cây kiểng nên nhìn sơ qua thì khó mà phát hiện, tôi vội bước lại phía con bé rồi nắm tay nó trong khi gương mặt nó như đưa vô hồn.

- Con làm sao vậy? Con đang bệnh, sao lại ra đây ngồi?

Con bé chẳng nói gì, tự dưng nó mếu máo rồi bật khóc nhưng nó khóc không ra tiếng, tôi có cảm giác như nó đang cố che giấu, sợ hãi điều gì lạ lắm

- Con có chuyện gì? Nói cho mẹ nghe xem?

Nó vẫn không nói rồi bất chợt nó ôm chặt lấy tôi khóc nức nở, tôi chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng vội bế nó ra khỏi đồng cây cối chằng chịt xung quanh. Đến khi con bé đã yên vị trên giường ngay ngắn, nó vẫn còn thút thít. Sau một hồi gặng hỏi, cuối cùng con bé cũng trả lời, vồn vện vài từ

- Con sợ...

- Con sợ gì? Nói cho mẹ nghe nào!

Con bé lại lắc đầu, không trả lời, tay nó lại quẹt vào mắt, miệng nó vẫn mếu máo trông thật thảm thương

- Con sợ người ở góc tủ này phải không?

Nó vẫn im lặng không trả lời, tôi cố gắng nén bình tĩnh không cáu gắt bởi cái tính khó hiểu của nó, từ nhỏ, nó đã là đứa ít nói, ít trò chuyện, thậm chí có khi bị người ta bắt nạt, nó cũng chẳng nói được người đó là ai thế nên tôi cũng không điều tra thêm nữa, trong đầu tôi nghĩ, có lẽ thủ phạm chính là cái bóng mà nó đã nhìn thấy ở góc tủ nên nó sợ hãi và trốn ra ngoài phía ban công, tự dưng tôi cảm thấy mình có lỗi vì đã để con bé ở nhà một mình, tôi ôm nó vào lòng và hứa với nó là tôi sẽ không để nó ở một mình như thế nữa. Sau khi tắm giặt và cho con bé ăn cơm, tôi dỗ dành khi thấy nó vẫn còn thù người trên một góc giường

- Con ngoan! Ngủ đi, có mẹ đây rồi, không ai dám bắt nạt con đâu!

Con bé khẽ gật đầu, nó ngoan ngoãn nằm xuống giường, ôm chiếc gối ôm hình con cá rồi lặng im không còn thút thít, dường như khi có tôi bên cạnh, con bé đã yên tâm không còn sợ hãi, tôi nằm cạnh con bé rồi kể chuyện cho nó nghe như một thói quen trước khi ngủ. Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa bên ngoài, tiếng gõ nhẹ nhẹ rồi mạnh dần, tôi vội ngồi dậy, nhìn đồng hồ, lòng thoáng chút ngạc nhiên: “Giờ này ai lại gõ cửa phòng?”. Tôi dỗ con bé nằm yên rồi bước xuống đi

về phía cửa, cánh cửa mở ra chậm chậm, vừa mở tôi vừa quan sát vì nhiều thắc mắc trong đầu và tôi thở phào một tiếng khi nhìn thấy cô họa sĩ.

- Ủa, em đấy à? Tìm chị có gì không em?

Cô gái im lặng vài giây rồi đáp, gương mặt có gì đó hơi là lạ

- Chị có nhang không? Cho em vài nén, phòng em tự nhiên lạnh quá!

- Thôi chết! Em nói chị mới nhớ, từ hồi về đây, chị cũng chẳng có thắp hương.

- Dạ vâng! Em cảm ơn Chị nhé! Khi nào có hương, chị cho em xin vài nén nhé!

- Ừ! Để mai ra chợ, chị mua hương về thắp, đến nơi ở mới, cũng nên thắp vài nén hương cho ấm cửa ấm nhà. Có hương, chị mang qua cho em nhé!

- Dạ vâng! Em cảm ơn chị ạ!

Cô họa sĩ khẽ gật đầu cảm ơn rồi quay đi về phía phòng 204. Tôi khép cửa rồi quay trở vào nhà, lúc này, bé Na vẫn nằm ngoan ngoãn trên giường, nó ôm cái gối hình con cá rồi ngủ trong im lặng! Tôi tắt đèn rồi nằm xuống cạnh con! Căn phòng tối âm âm, mù mù trong ánh đèn vàng treo ở góc tường, tôi lim dim nhắm mắt sau một ngày dài mệt mỏi vì công việc, cơ thể bắt đầu buông lỏng, tôi chìm vào giấc ngủ một cách chậm chậm, từ từ.

Sáng nay, tôi dậy sớm và dẫn bé Na cùng đi chợ, việc đầu tiên là tôi ghé qua hàng bán nhang đèn để mua hai bó nhang và cái lư hương nhỏ, một ít trái cây, từ hồi về phòng trọ, tôi cũng quên mất việc cần phải thắp hương nhưng rồi tôi chợt nhớ ra lời của ai đó đã từng nói rằng “Đến nơi ở lạ nên thắp hương và cúng kiếng để không bị ai quấy phá”, có lẽ vì tôi quên phong tục này nên hai mẹ con tôi thường thấy những điều kỳ dị?

Cái lư hương nhỏ mang về, được tôi đặt cạnh cái tủ quần áo, nơi con bé và tôi nhìn thấy cái bóng đen ở đó, tôi cắm vào chiếc lư đồng 3 nén nhang rồi khấn vái lầm thầm trong miệng, nén nhang tỏa làn khói mỏng manh, lan tỏa trong căn phòng chật hẹp càng làm cho căn phòng trở nên âm u, ma mị như một cõi âm. Nén nhang vẫn cháy âm ỉ trong khi lòng tôi hiện lên những câu thắc mắc “nếu có người âm thì người âm ở đâu ra? không lẽ căn phòng này hay tòa nhà này ngày xưa đã có người từng mất?”

Tôi chợt nhớ lại lời cô họa sĩ, hôm qua cô có qua xin tôi vài nén nhang, chắc cô cũng gặp trường hợp tương tự như tôi, thế là tôi mang một bó nhang sang phòng cho cô, căn phòng cô họa sĩ lúc nào cửa cũng đóng im ỉm, tôi bước đến phía cánh cửa và gõ nhẹ, không thấy ai ra mở, tôi gõ lại lần nữa, căn phòng vẫn

im lặng...tôi thầm nghĩ “chắc cô họa sĩ lại đi tham gia buổi triển lãm tranh ảnh nên vắng nhà”, thế là tôi mang bó nhang về phòng, khi nào cô qua thì tôi đưa vậy.

Buổi tối âm tịch trong căn phòng lạnh lạnh, gió ở phía ban công thổi vào nghe lay lắt lòng người, không hiểu sao ở giữa miền nội đô mà không gian căn nhà này lại u trầm đến vậy, tôi nghe người ta nói, những ngôi nhà ngày trước xây trên đất bệnh viện hoặc nơi từng có người chết, như lính tráng lúc chiến tranh thì sau này thường hay có người âm về quấy nhiễu, tôi nghe nhưng lòng bán tín bán nghi vì trước giờ, tôi ít khi tin vào những chuyện tâm linh như vậy, thế nhưng với những gì mấy ngày qua tôi và bé Na trải qua, đã phần nào làm thần kinh tôi chùn lại và tôi lơ mơ tin vào những gì người ta đã từng đồn thổi.

Tiếng gõ cửa lộc cộc làm tôi giật mình, đưa tôi ra khỏi những suy nghĩ hoang mang mộng mị từ nãy đến giờ, tôi nghĩ trong bụng “chắc là cô họa sĩ ghé lấy bó hương” nên tôi cầm sẵn trên tay rồi bước ra mở cửa, cánh cửa mở ra, cô họa sĩ nhìn tôi rồi cất giọng nhẹ nhàng

- Chị cho em xin vài nén nhang nhé!

- Ủ! Đây, sáng nay ghé chợ, chị mua cho em này, cứ mang về mà thắp nhé!

- Dạ vâng!

Cô họa sĩ cầm bó nhang từ tay tôi rồi bước về phòng trong dáng vẻ mệt mỏi, tôi định hỏi cô gái vài câu nhưng nghĩ cô bận việc nên thôi, để hôm khác, tôi sẽ sang phòng cô rồi hỏi thăm một lượt.

Hôm nay, tôi nấu cho bé Na món nui xào thịt, món mà con bé rất thích, cả buổi trưa, tôi loay hoay trong căn bếp, cuối cùng thì món ăn cũng đã xong, nhà chỉ có hai mẹ con nên tôi chỉ nấu những món ăn đơn giản, có hôm về mệt, tôi mua thức ăn bán sẵn ở ngoài. Chén nui mang lên cho bé Na vẫn còn nóng hổi, tôi đặt lên bàn rồi gọi con bé lại ăn trong khi nó vẫn còn say mê tô vẽ những bức tranh.

Tôi bỗng ngạc nhiên khi nhìn qua cái bàn cạnh cửa ra vào và thấy bó nhang lúc tối, tôi đã đưa cho cô họa sĩ, giờ lại nằm trong góc nhà mình.

- Cô họa sĩ đưa bó nhang cho con đó à?

- Dạ không!

- Vậy sao nó lại nằm ở đây?

- Dạ con không biết!

Con bé trả lời nhắc gừng rồi cầm củi ăn chén nui một cách ngon lành, tôi cũng không hỏi nữa vì nghĩ con bé chắc không biết thật, tôi lằm thằm trong bụng “chắc cổ mua rồi nên trả lại cho mình”.

Hôm nay là ngày cuối tuần, những ngày đầu mùa hạ nên Trời hanh khô nóng bức, ngoài đường nắng ngọt ngọt, bỏng rang nhưng dãy lầu vẫn lạnh âm âm. Cơm nước xong, tôi lân la qua phòng 204, trên tay mang theo một bạch trái cây, định qua sẽ gửi cho cô họa sĩ ăn lấy thảo vì cô cũng chỉ có một mình. Cánh cửa phòng cô vẫn đóng kín như một thói quen, tôi đến trước cửa rồi gõ nhẹ vài tiếng nhưng chẳng thấy ai ra, tôi gọi khẽ

- Vy ơi! Có nhà không em?

Căn phòng vẫn im lặng, không có tiếng ai đáp trả, tôi bỗng giật mình khi một cái giọng trầm trầm khào khào cất lên ở phía sau lưng:

- Cô này trả phòng rồi, cô nói ở đây xa quá.

- Ủa, vậy hả bác?

- Ừ! Cô mới trả phòng tối hôm qua, đồ đạc đã dọn đi cách đó mấy ngày rồi.

- Dạ, hôm trước cô còn xin nhờ con vài nén hương vì bảo phòng lạnh quá!

- Vậy à?

- Dạ vâng!

Bà chủ nhà im lặng vài giây rồi chậm rãi quay xuống dãy lầu sau khi thông báo cho tôi là cô gái đã dọn đi nơi khác, tôi bỗng nhớ ra một chuyện nên nói với theo bà chủ

- Bác ơi! Hôm nào bác cho lắp cái bóng đèn ở phía cầu thang nhé! Tối quá, không thấy đường đi bác ạ!

Bà chủ quay lại, cũng bằng cái giọng trầm trầm lạnh lẽo

- Có lắp nhưng nó bị hỏng hoài nên tôi không lắp nữa. Cô chịu khó đi lại cẩn thận.

Tôi khẽ thở dài, tay ôm bạch trái cây trở về, trong đầu vừa đi vừa nghĩ: “Chắc cổ sợ gì đó nên đã trả phòng rồi, mà cái dãy lầu này trông cứ như ma ám, ai mà dám ở”

10 giờ tối, dãy lầu im ắng đến nỗi tiếng kim đồng hồ nhích chuyển vẫn nghe rõ mồn một, mấy hôm có người chòm xóm cũng vui, ai ngờ họ chẳng ở lâu rồi cũng đi nơi khác, giờ thì tôi lại một mình với dãy lầu đơn độc. Đang tập trung đọc sách thì tôi giật mình khi tiếng gõ cửa lại vang lên, một âm thanh lộc cộc, tôi ngạc nhiên với những câu hỏi lạ lẫm trong đầu “Ai gõ cửa giờ này? cô gái đã dọn đi rồi, chẳng lẽ là bà chủ?”

Tôi chậm chậm bước xuống giường trong tâm trạng đề phòng, cảm giác hơi sờ sợ nhen nhúm trong tôi khi Trời đã tối, quanh đây cũng chẳng còn ai mà tiếng gõ cửa lại xuất hiện đường đột lúc này. Tiếng ken két rít xuống sàn nhà tạo một âm thanh ròn rợn, khi cánh cửa được mở ra, tim tôi hẫng đi một giây khi nhìn thấy cô họa sĩ đang đứng ngay trước mặt

- Chị cho xin vài nén nhang, phòng em lạnh quá!

Lúc này, tôi chỉ biết im lặng và nhìn chằm chằm vào gương mặt cô gái, gương mặt cô vẫn y như vậy, không có gì thay đổi,

- Em...Em chưa đi à?

- Em vẫn còn ở đây!

- Chị nghe bà chủ nói em dọn đi rồi, chị tưởng...

- Em còn ở đây. Chị cho em xin vài nén nhang!

- Hôm qua chị đưa em cho một bó để về thắp, sao em mang trả lại?

- Chị thắp trước cửa phòng giúp em.

- Sao vậy? Sao không thắp ở trong mà lại thắp trước cửa phòng?

- Phòng không vô được, chị thắp trước cửa phòng giúp em.

Trong lúc tôi vẫn còn hoang mang chưa hiểu chuyện gì thì cô họa sĩ lại cất giọng trầm trầm,

- Phòng này, có người vừa mới chết!

- Sao em biết? – Tay tôi bắt đầu run rẩy, mắt tôi mở to hơn trước trong cảm giác thất thần

- Chị đi nơi khác ở đi.

Tôi chưa kịp nói gì thì cô họa sĩ lại thì thào

- Chị thả nhang ngoài cửa, khẩn cho vong linh cô Trần Huyền Vy được siêu thoát giúp em!

Lúc này, đầu tôi như có cái gì đó đông cứng lại, mắt tôi cứ mở trao trao nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, tôi không biết là lúc đó tôi đang nghĩ những gì hay là tôi đang chết lặng.

Tôi cứ đứng như Trời trồng đến khi cô gái quay lưng bước đi rồi chìm vào bóng đêm của dãy cầu thang tăm tối.

Đêm hôm đó, tôi thu dọn toàn bộ đồ đạc vào vali để chuẩn bị cho một cuộc rời đi hay nói đúng hơn là cuộc trốn chạy khỏi ngôi nhà khi những điều đáng sợ và kinh hãi đang diễn ra ở trước mắt mình, tôi đã gặp một linh hồn, một cô gái vừa mới mất? người đã ở cạnh phòng tôi? Và điều gì đang diễn ra xung quanh ngôi nhà trọ u ám, lạnh lẽo này? Dù chưa có gì rõ ràng cụ thể nhưng linh cảm câu chuyện chẳng lành đang vây bủa quanh tôi, và tôi phải nhanh chóng rời đi trước khi mọi thứ trở nên quá muộn. Sau khi gom mớ quần áo, đồ dùng cất gọn vào những chiếc vali, tôi sắp xếp chúng vào một vị trí rồi đi về phía chiếc giường, tôi nằm cạnh bé Na và dặn con bé phải tuyệt đối giữ im lặng, không được gây nên tiếng động. Tôi sẽ cố gắng rời khỏi ngôi nhà này trong thời gian sớm nhất, sau khi bà chủ nhà mở cửa vì giờ này, bà đã khóa cổng chính mất rồi, không ai ra vào được nữa.

Tôi bỗng ngồi bật dậy khi nhớ một điều, tôi bước về phía chiếc bàn nhỏ, đốt 3 nén hương rồi cắm nó vào chiếc lư đồng với lời thầm thì khẩn vái, tôi run rẩy cầm 3 nén nhang đi về phía cửa, cánh cửa chậm chạp mở ra, tôi lần mò im lặng như kẻ trộm để tránh phát ra tiếng động, trong bóng tối lù mù, tim tôi đập từng nhịp mạnh, đầu tôi nóng bừng, chưa bao giờ tôi rơi vào cảm giác kinh hãi như lúc này, một mình tôi đứng giữa một dãy lầu tối đặc, đối diện căn phòng có người vừa mới chết, nhưng tôi vẫn phải cố gắng giữ một chút bình tĩnh còn sót lại vì nhớ lời khẩn cầu của cô họa sĩ, tôi sẽ thả cho cô gái 3 nén hương trước khi tôi rời khỏi căn phòng trọ ám ảnh này.

Những bước chân của tôi chầm chậm lần mò về phía trước căn phòng 204, trước mặt tôi chẳng có gì ngoài bóng tối đậm đặc và một luồng hơi lạnh dợn sống lưng, cuối cùng, tôi cũng đã đứng trước cánh cửa phòng vắng lạnh, tôi lồm cồm ngồi xuống, khẽ tìm cái ngách để cắm những nén nhang trong bàn tay run rẩy, vừa tìm, tôi vừa lẩm bẩm khẩn nguyện khi hàm răng đang va vào nhau lập cập

- Vy ơi! Chị thả hương cho em, mong linh hồn em không còn bị giam hãm nơi đây, cầu mong cho em được siêu thoát nhé em. Vy ơi! Em phù hộ cho chị thoát được khỏi chỗ này nhé Vy!

Sau khi tôi lần mò tìm được một chỗ cắm những nén nhang, mồ hôi trên trán tôi rỉ ra từng giọt, đầm đìa trên gương mặt, một cảm giác khó thở vì hồi hộp dâng lên trong lồng ngực, tôi vội vàng đứng dậy rồi nhanh chóng đi nhanh về phòng, tôi cố giữ cho bước chân thật im lặng để không phát ra tiếng động. Cánh cửa phòng tôi đóng lại, mùi hương của nén nhang trầm vẫn còn thoang thoảng phía sau lưng.

5 giờ sáng, tôi đánh thức bé Na khi con bé vẫn còn say ngủ. Tôi lay gọi nó nhiều lần nhưng chỉ nói thì thào, lát sau, con bé cũng thức dậy nhưng bộ dạng vẫn chưa tỉnh hẳn.

- Na, mẹ ẵm con xuống cầu thang, nhớ phải im lặng, đừng gây tiếng động gì nhé con!

Con bé khẽ gật đầu, tôi dẫn con bé ra khỏi cửa và bế nó trên tay vì sợ nó đi không khéo sẽ phát ra tiếng động. Cầu thang vẫn một màu tối đặc, hôm nay tôi thấy đoạn đường từ phòng xuống đất nó dài quá đổi, đoạn đường loằng ngoằng sâu hun hút như con đường về địa ngục. Tôi ẵm con bé trên tay, rằng tôi cắn chặt vào môi trong sự hồi hộp vì sợ có người phát hiện. Khi gần đến bậc thang cuối cùng, tôi giật mình khi thấy bà chủ nhà đang loay hoay mở cổng, tôi vội đứng nép vào một góc khuất ở cầu thang, tim tôi đánh thành thịch và mắt tôi vẫn dán chặt vào bóng người chủ trọ. Tôi cầu mong bà đừng nhìn thấy mẹ con tôi, sau khi bà đã bước vào trong, tôi vội vã ẵm bé Na chạy nhanh ra cổng như thoát khỏi cửa ải tử thần. Trong ánh đèn vàng vọt hai bên đường, Trời vẫn còn mờ mịt âm u, xung quanh đường vẫn còn vắng lặng, chỉ có vài hàng quán đã mở cửa để chuẩn bị đón khách, tôi đưa bé Na lại gần một quán ăn trong khi gương mặt con bé vẫn còn thoáng vẻ sợ sệt

- Con ở đây, mẹ lên lấy đồ rồi quay trở xuống, nếu thấy mẹ lâu xuống thì con nhờ các cô chú ở đây báo cảnh sát nhé!

- Dạ, mẹ đi một mình có sao không?

- Không, không sao! Con cứ đứng đây đợi mẹ nhé!

Tôi cúi xuống ôm con bé vào lòng, hôn lên trán nó, tôi cố nén nỗi sợ hãi để quay trở lại cái phòng âm u của ngôi nhà kỳ dị đó một lần nữa vì đồ đạc tôi còn để trên phòng đó khá nhiều, giờ nếu bỏ lại thì mẹ con tôi sẽ không đủ tiền mua sắm khi về nơi ở mới, tôi biết quay lại nơi đó sẽ là một sự mạo hiểm, đánh cược cả số phận mình nhưng vì hoàn cảnh nên tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi bước về phía cánh cổng và lần mò như kẻ trộm, tôi đi thật im lặng không để phát ra tiếng động nào, len qua khe cửa hẹp, tôi vội bước nhanh lên lầu, dãy

cầu thang xoắn ốc vẫn tối âm u, cảm giác lạnh lạnh xâm nhập vào da thịt, và ghê sợ hơn là nỗi ám ảnh về cô gái vừa mới chết cạnh phòng mình, mọi thứ như một trò thử thách sức người đến tận cùng sợ hãi. Đứng trước dãy lầu tối om, tôi lần mò tra chìa khóa vào ổ rồi mở thật nhẹ nhàng, khi bước vào căn phòng, một cảm giác trì nặng trong lồng ngực lại trở dậy khi mùi nhang vẫn còn ám vào từng góc ngách, lúc này, tôi vội vác hai chiếc vali để bước ra ngoài, một sự chạy đua với thời gian để tôi rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, nhưng rồi tay tôi cứng lại khi cảm giác hơi người ở phía sau lưng, tim tôi như ngừng đập và nỗi sợ hãi như điều khiển cả tứ chi, tôi chậm chậm quay đầu ra phía sau trong cảm giác hồi hộp tột cùng, thế nhưng tôi chưa kịp nhìn rõ mặt người thì một tiếng “bốp” khô khốc vang lên, tôi ngã xuống, cảm giác đầu đau buốt và sau cổ không còn cử động, những vầng sáng trong mắt tôi nhòe đi, nhòe đi, mờ dần rồi tắt hẳn...

Tôi đã xuất hiện trong một căn phòng màu trắng, lạnh lẽo, trong mộng lung, tôi vẫn nhớ bé Na đang đợi mình, tôi lê từng bước chân nặng nhọc đi về phía cửa phòng thì bất lực khi căn phòng đã khóa kín, tôi đưa tay kéo cánh cửa ra nhưng không được, lúc này, tôi thấy một cô gái ngồi trên một chiếc giường bên cạnh, cô mặc một chiếc áo trắng như áo của ngành y

- Sao phòng lạnh thế em? Có thể giảm bớt điều hòa được không?

- Không được chị ạ!

- Chị muốn đi ra ngoài một lát, con bé đang chờ chị

- Không ra ngoài được đâu chị.

Giọng cô gái vẫn trầm trầm, căn phòng này hình như chỉ có mỗi tôi và cô gái thì phải vì xung quanh tôi chẳng thấy ai

- Mình đang ở đâu vậy em?

- Mình đang ở bệnh viện chị ạ!

Lúc này, tôi im lặng và nhìn quanh một lượt căn phòng, tôi đang nằm trong bệnh viện? Điều gì đã xảy ra và tại sao tôi lại nằm trong bệnh viện? Bé Na đâu? Tôi muốn tìm con bé!

- Em ơi! Mở cửa cho chị được không? Chị muốn tìm con của chị, không biết nó lạc đâu rồi.

- Mình không tự mở được đâu chị.

- Sao vậy em?

Cô gái im lặng vài giây, rồi nhìn tôi bằng một ánh nhìn là lạ

- Đây là nhà xác chị ạ.

Mắt tôi mở to, cổ họng tôi như cứng lại, tôi cứ nhìn cô gái không chớp mắt, lúc này, tôi mới nhận ra gương mặt cô gái tái xanh không còn thần thức, tôi hoảng loạn vùng chạy, tôi càng chạy, cô gái càng tiến lại gần, và tôi cứ cố chạy đi trong khi đôi chân nặng trĩu dưới nền gạch lạnh ngắt, xung quanh tôi như một chiếc tủ đông, tôi gắng sức để cố thoát khỏi căn phòng này vì tôi nghĩ trong đầu là tôi không thể chết, tôi không thể bỏ mặc bé Na đứng ngoài cửa tiệm một mình, thế là tôi cố chạy, cố chạy về phía cánh cửa nhưng tôi thất vọng đến tột độ khi không thể mở được cánh cửa ra, tay tôi như đông cứng và ngoài sau lưng, cái dáng liêu xiêu với gương mặt xanh mét của cô gái đang tiến lại gần, cho đến khi cô đứng cách tôi chừng một mét.

- Làm ơn! Làm ơn cho chị ra khỏi đây!

Cô gái vẫn im lặng không nói gì, cứ đứng nhìn tôi chằm chằm rồi bất ngờ, cô đưa cánh tay gần về phía tôi trong khi thần kinh tôi như muốn nổ ra vỡ vụn, tôi cố né bàn tay xanh xao gầy guộc của cô rồi bỗng nhiên cô xô tôi một cái thật mạnh khiến tôi bổ nhào vào cánh cửa...

Tôi giật mình, mí mắt tôi mở ra, một màu sáng mờ mờ rơi vào lòng mắt, trước tầm mắt tôi là màu trắng của một mảnh vải phủ lên trên, tôi không biết mình đang ở đâu nhưng tôi cảm nhận não tôi bắt đầu hoạt động, tôi cố nhìn qua luồng ánh sáng của mảnh vải trong khi đôi mắt vẫn còn nặng trĩu, tôi chưa biết mình vừa trải qua điều gì, chỉ cảm thấy quanh mình thật lạnh và cánh tay tôi không thể nhấc lên, những ngón tay cử động thật nhẹ, gần 10 phút sau khi tỉnh lại, tôi lơ mơ nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường trong nhà vĩnh biệt, tôi cố nắm chặt bàn tay và dùng chút sức lực yếu ớt đập xuống mặt giường, tôi muốn tạo ra tiếng động cho ai đó nghe thấy và nhận ra là tôi còn sống, tôi muốn kêu lên cho người ta biết nhưng miệng tôi không thể mở ra, cổ họng tôi vẫn dính đặc, giờ thì tôi chỉ còn một chút hy vọng duy nhất là bàn tay, trong nhập nhoạng và ảo giác, tôi ý thức phải làm sao để được cứu sống ra khỏi chỗ này, bản năng sinh tồn trong tôi bắt đầu trỗi dậy và tôi cố sức nắm chặt bàn tay, tôi cố đập xuống giường...tôi không biết mình đã đập như vậy trong bao lâu, đến khi tôi lơ mơ nghe có ai đó nói quanh tai mình “Bệnh nhân còn sống, đưa lại phòng chăm sóc đặc biệt ngay”.

Tôi cảm giác có ai đó nhắc tôi rời khỏi cái giường lạnh toát, cho đến khi tấm vải được kéo ra khỏi mặt, tôi cảm nhận một không gian âm ảm quanh mình, đó là khi chiếc băng ca được kéo nhanh ra khỏi căn phòng vĩnh biệt lạnh lẽo và đầy âm khí. ***** Chiều lẳng đặng sót lại chút nắng cuối ngày, tôi ngồi im lặng trong một quán café ở một con đường sầm uất, trên tầng 2, vẫn là nơi quen thuộc mà tôi thường ngồi ngắm cảnh. Chiếc điện thoại trên tay tôi vẫn chớp nháy màn hình liên tục, tôi thường đọc vài bài báo điện tử như một thói quen mỗi khi rảnh rỗi, ngón tay tôi chợt dừng lại trước một mẫu tin có tiêu đề khá lạ “nạn nhân sống lại từ nhà xác”, những dòng chữ lướt qua mắt tôi khi tôi bắt đầu tập trung vào bài viết do phóng viên thuật lại: “Năm 2001, tại căn nhà số...đã diễn ra 3 vụ án mạng kinh hoàng, nạn nhân là những người phụ nữ trẻ đến thuê trọ, họ đã bị kẻ thủ ác là người đàn bà 58 tuổi và đứa con trai bị tâm thần phân liệt ra tay sát hại. Sau khi giết các nạn nhân, hai kẻ sát nhân cắt lấy ngón tay trở và một phần tóc của họ để luyện bùa chú và chôn xác nạn nhân vào một bức tường sau cánh tử. Khi cảnh sát tìm thấy những đốt ngón tay và tóc nạn nhân đặt trong một cái lọ với những dòng tà chú, những kẻ sát nhân khai rằng “nếu lấy đủ ngón tay và tóc của 10 người thì họ sẽ sai khiến những linh hồn người sống và người đã chết làm theo lời họ”. Vụ án diễn ra đầy man rợ trong suốt hơn 3 năm trời mà không bị ai phát hiện cho đến khi bọn chúng sát hại nạn nhân thứ ba thì bị cơ quan chức năng vây bắt, khi mang nạn nhân đến bệnh viện trong tình trạng bị thương nặng, bệnh viện kết luận nạn nhân đã chết và đưa thi thể vào nhà xác, tuy nhiên 5 giờ sau đó, khi còn để ngoài giường thì nạn nhân bất ngờ có dấu hiệu sinh tồn, khi nghe tiếng động, nhân viên nhà xác đã kiểm tra và ra thông báo, đưa nạn nhân ra khỏi nhà vĩnh biệt và nạn nhân đã được cứu sống. Đến nay, vụ án mạng kinh hoàng mang đậm màu sắc tà ma vẫn còn ám ảnh dư luận mỗi khi nhắc đến”.

Tôi dừng lại khi những dòng chữ cuối cùng của mẫu tin kết thúc, chiếc điện thoại được đặt lại ngay ngắn trên bàn, dưới đường vẫn những làn xe dật dìu nối đuôi nhau trong buổi chiều dịu nắng, phía trước mặt là những tòa nhà cao tầng nhộn nhịp bán buôn, nằm im lìm giữa những căn hộ cao cấp và sang trọng là một ngôi nhà rêu phong cũ kỹ với những cánh cửa lá sách màu xanh không ai mở.

Tôi buông một tiếng thở dài và nhìn kỹ hơn một chút về phía ngôi nhà mà tôi chưa từng nhận ra là nó đã nằm khuất sâu ở đó. Ngôi nhà vẫn khóa kín, hiện lên một màu tà khí và âm tịch, lọt thỏm giữa lòng thành phố náo nhiệt, ồn ào, những ngọn đèn giữa hai bên phố xá bật lên sáng loáng từ những cao ốc xung quanh và ngôi nhà ở phía bên kia, vẫn bỏ hoang, không một ánh đèn và chẳng có bóng người lai vãng./.

Lời kết: “Con người trôi lặn trên dòng tham muốn vô tận, sự tham muốn dẫn dắt con người ta đến những hành vi lệch lạc của sự mê tín dị đoan, của tà kiến mê lầm, gây ra những tội ác kinh hoàng mà đến khi nhận ra thì đã muộn”.

---Hết---

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**